

editorial

Un autor a qui no calia anar a Frankfurt

Que la mort de Jesús Moncada abans-d'ahir a Barcelona ha estat una pèrdua capital per a les lletres catalanes és una evidència. Aahir se'l comparava —i amb fonament— amb Gabriel García Márquez, William Faulkner o el mateix Victor Hugo. També s'ha explicat per activa i per passiva el vincle que l'unia a la seva terra nadiua de la Franja de Ponent, Mequinensa, que quedarà a partir d'ara lligada per sempre més al seu nom. Tot i que descansa sota les aigües de l'Ebre, la ciutat

es pot visitar literàriament gràcies a títols com *Camí de sirga*.

El que no s'ha recordat tant aquests dies és que el mèrit d'aquest català de Mequinensa és doble. No només pel fet de ser un narrador d'una intel·ligència i imaginació exquisides, sinó pel seu recorregut poc freqüent. Al llarg de la seva vida, que el va portar de Mequinensa a Barcelona, on va relacionar-se amb homes de fons com Pere Calders, Tísner, o Xavier Benguerel, va combinar les tasques d'il·lustrador i traductor amb la

d'escriptor, totes amb la mateixa petició. Però, sobretot, Moncada va viure des de dins el fer i desfer d'una editorial. Aquest món del llibre, ja sigui a Enciclopèdia Catalana, Montaner y Simón, La Magrana i, el darrer any, Edicions 62, era el que estava explorant en la novel·la que va deixar inacabada. I el més lloable de tot, malgrat ser autor d'una obra no tan extensa com voldríem però múltiples premiada, Moncada mai va abandonar la senzillesa i humilitat que el van caracteritzar pel fet d'haver ingressat

en el cenacle dels escriptors consagrats i mediatitzats. A més, aquests dies que es parla tant de quins autors han d'anar a la Fira del Llibre de Frankfurt el 2007 per representar la cultura catalana, Moncada, que no va voler anar a Guadalajara tot i estar-hi convidat, apareix com un paradigma. Un escriptor que, tot i haver redactat la seva obra en català, ha estat traduït a dotze llengües i es llegeix arreu del món. La pregunta queda plantejada: li hauria calgut viatjar a la ciutat alemanya per donar-se a conèixer?

el lector escriu

Les cartes trameses a aquesta secció han de ser breus. Tindran prioritats les que no excedeixin les 20 ratlles mecanografiades i les que siguin d'actualitat. És imprescindible que a l'original i als correus electrònics s'hi facin constar el domicili, el telèfon i el número de DNI o passaport de l'autor. No es publicaran cartes signades amb pseudònims ni amb inicials. El Punt es reserva el dret de seleccionar-les i resumir-les quan ho consideri oportú. Els textos s'han d'adreçar a cartes@elpunt.com

El PP i la paritat

● La situació de les dones ha millorat força en els darrers anys, però encara es fa necessari que se'ls doni suport i es recompensin tots els anys que les dones han estat menyspreades. Recuperar el temps perdut implica certes mesures i una d'aquestes és la paritat parlamentària. Forçar la realitat i donar exemple per tal que aviat s'arribi a una igualtat real entre homes i dones en tots els àmbits. Considero retrògrada la posició del Partit Popular que critica les mesures que justament afavoreixen les dones i que arriba a l'extrem de dir que la paritat torpedina la democràcia. La democràcia no es torpedina així, es destrueix ignorant la meitat de la societat, les dones, que no són tan sols un segment social com diuen els parlamentaris i parlamentàries del PP en el seu recurs contra la llei d'igualtat del Parlament Basc. / MARTA NAVARRETTA. Barcelona.

Sales de venopunció

● L'Informe de la OEDT (Observatori Europeu de la Drogues i les Toxicomanies, que depèn de la Unió Europea és rotund. <http://www.drogomedica.com/estudios/uninfor->

Que el benestar ens arribi abans que la Pau

● Des de fa anys ens volen fer creure que el benestar dels que vivim aquí i tenim alguna deficiència és dels millors d'Europa, per no dir del món. La realitat és una altra, i avui que la senyora C.C. ha marxat a la Pau sense gaudir d'aquest benestar, crec que és un deure denunciar-ho. La senyora C. C. necessitava una atenció especialitzada a causa de la seva discapacitat i no hi havia en tot Catalunya cap equipament, per això i gràcies a l'esforç dels professionals i cuidadors residia des de feia un any a la residència de Mifas. Durant aquest temps, des dels Serveis Socials i concretament del Departament de Benestar i Família, van ésser incapaços d'oferir-li un recurs adequat a les seves necessitats.

Senyors i senyores de Benestar i Família, que des dels vostres còmodes despatxos planifiqueu el que ja van planificar els vostres

antecessors i que, tant ells com vosaltres, no posareu en pràctica: Comenceu a donar respostes a les demandes que tots coneixem i a gestionar més eficaçment, tot i que sabem que la feina de planificar és molt més còmoda i gratificant. Una vegada més, us sol·licitem que respongueu a les moltes cartes enviades durant aquest darrer any i mig. Els que cada dia hem de gestionar recursos sense diners i alhora som discapacitats, sabem de què parlem i estem disposats a compartir-ho, sense necessitat de grans jornades i suculentos minuts de reconeguts experts.

Benvolguda C. C., has marxat sense haver gaudit d'aquest benestar en la teva curta estada de trenta anys. Els que hem fet alguna cosa et demanem que ens perdonis perquè segur que hauríem hagut de fer més. / PERE TUBERT i BASSAS, president Fundació Mifas. Girona.

me.htm Segons aquest organisme, que depèn de la Unió Europea, aquests centres han demostrat ser capaços de reduir la mortalitat i la transmissió de malalties entre els drogodependents més problemàtics, a més de reduir les molèsties que causa el consum de drogues en espais públics. L'informe assenyalava, en tot cas, que les molèsties ocasionades per aquest tipus de centres són menors quan hi ha un bon nivell de cooperació entre el centre i la policia i, també, en aquelles ciutats en les quals s'han creat canals de comunicació amb veïns, comerciants i altres agents comunitaris. Els estudis que han analitzat la relació entre l'obertura d'aquest tipus de centres i l'increment de la delinqüència, finalment, demostren que l'obertura de SCHD comporti un augment de

l'activitat delictiva a la zona o més presència de traficants de drogues. Per tant, si en altres llocs del món no creen més activitat delictiva o més presència de traficants, dec creure que això és degut, en el cas del centre de les Drassanes de Barcelona, al fet que la recomanació d'un bon nivell de cooperació del centre i la policia és el que falla. i, també, en aquelles ciutats en les quals s'han creat canals de comunicació amb veïns, comerciants i altres agents comunitaris. / JUAN M. RIERA. Barcelona.

Cultura contra barbàrie

● Dissabte fou un dia trist per a la civilització. Es va convocar una manifestació a la noble (encara?) ciutat de Salamanca per exigir que un botí robat per feixistes es pugui seguir que-

dant a la ciutat, malgrat que per història, per exigències de l'arxivística, per decència, per competències, i per poder reconèixer el seu error i demanar perdó a tots aquells que es van torturar, matar, violar i expulsar... haurien d'haver retornat abans o tot just se'ls reclama. És trist perquè les veritables raons dels convocants, feixistes i gent del PP, així com exacerbats nacionalistes espanyols, són raons inconfessables que no tenen res a veure amb l'arxiu ni amb el que s'hi guarda, no és en va que les consignes i pancartes, i és clar banderes, siguin les dictades des del PP, Acebes, FAES i companyia... Per aquells que ja ensumen que hi ha alguna cosa però no acaben d'entendre quins motius polítics i de partit hi ha (l'endemà hi ha unes eleccions que podrien perdre el

feu de majoria absoluta del PP, Galícia), els convidaria a revisar les hemeroteques dels darrers anys (així el «dret de conquesta» s'entendria). Els que es manifesten a Salamanca per aquests motius tenen sort que la premsa nacional, estatal i internacional està essent massa benèvola, perquè en qualsevol país europeu, una manifestació perquè no es retornin documents robats pels nazis seria tot un escàndol que hauria de fer dimitir, i en alguns països fins i tot tindria conseqüències judicials per haver fomentat el racisme cultural, l'enfrontament entre ciutadans i fer apologia de la dictadura feixista i el nazisme espanyol. / JUDITH COROMINAS I FRANCESC JIMÉNEZ. L'Escalera (Baix Empordà).

L'Any del Quixot

● Entitats culturals del món sencer i de Catalunya concretament s'han sumat a l'efemèride del IV Centenari de la publicació de la famosa novel·la: *El Ingenioso Hidalgo Don Quijote de la Mancha*. Se celebraran exposicions de llibres, quadres i escultures. Es faran conferències, xerrades i lectures. Barcelona és la ciutat cultural del llibre i de l'edició, i surt esmentada en una de les aventures que d'aquest armat cavaller.

Llàstima que Don Miguel de Cervantes no incités i fes cavalcar una mica més i a l'home del seu Rocinante, el gentilhome cavaller i el seu fidel escuder Sancho, ja que a pocs quilòmetres i per la càlida sorra de la costa mediterrània hauria arribat a topar-se amb el majestuós Arc de Barà, que ben segur hagués confós per un enorme ge-